

ADAW DUKI (2005, מצרים)

הגעתי לישראל כשהייתי בערך בת 4-5 - כבר הלכתי, כי אני זוכרת שהלכתי לישראל. אמא שלי אמרה לי שהולכים לישראל, וכשנגיע לא נהיה לבד, נהיה עם חברים וקרובים. הדרך הייתה עם אריתראים, ואמא שלי הייתה בהריון, והיא כמעט ילדה. אני זוכרת שהיינו בכלא בדרך. לא נשארנו שם ליותר מדי זמן. זה היה מפחיד, אני אמא שלי ואבא שלי נשארנו ביחד.

אני לא כל כך זוכרת את היום הראשון שלי בישראל, הייתי צעירה מדי. גרתי בתל אביב, וזו הייתה עיר כל כך טובה, היה שם פארק ואני ואמא שלי ואחי היינו הולכים לשחק שם המון. החברים שלנו גרו קרוב אלינו וזה היה כיף. הלכתי לביאליק רוגוזין והייתי שם בכיתה א' ו'. מאוד אהבתי את בית הספר, היה שם בידור - הלכנו להצגות ולטיולים. פה באוגנדה אנחנו עושים את זה פחות. אני מתגעגעת לבית ספר ולחברים שלי. רובם נשארו שם ואני לא, כי הם היו ממדינות אחרות ולא נראה לי שהם היו צריכים לעזוב. אהבתי הכל בישראל, אבל היה לנו בית קטן, שירותים קטן וחדר שינה קטן שכולנו ישנו בו. באתי לאוגנדה ב-2013 והייתי בין החברים הראשונים בביקום. מישראל הלכנו לדרום סודן, ושם ההורים שלי נמצאים עדיין היום.

ראיתי את אמא שלי בפעם האחרונה ב-2015, כשהלכתי לבקר אותם בדרום סודן. בדרום סודן ישנו בבקתה מאוד קטנה מקש, וזה היה פעם ראשונה שראיתי סוג כזה של בית. כל הנשים ישבו ממול לבקתה ואף פעם לא ראיתי סצנה שכזאת בעבר. לא אהבתי את האוכל בדרום סודן ואני זוכרת את תחילת התקופה שם כמאוד רעה כי לא אהבתי לאכול שום דבר. אמא שלי החליטה להשתמש בכסף כדי לגדל תירס, ולהכין לנו ממנו אוכל שיותר טעים לי וזה באמת היה יותר טעים. החטיפים בישראל היו טעימים יותר מהחטיפים באוגנדה.

בעוד עשר שנים אני אהיה בקנדה, אני אשמח להיות אמנית וללמוד אמנות - לצייר לפסל. אני רוצה שיהיה לי פשוט לצייר. השארתי את ספרי האמנות שלי בבית, אבל אני מאוד רוצה להצטרף ללימודי אמנות בתיכון. ציירתי ציפורים. אני רוצה להיות תיירת, אני רוצה לטייל בעולם, להפוך גם לרופאה וגם לאמנית. פליט זה מישהו שהולך ממדינה אחרת למדינה של מישהו אחר, בגלל מלחמות אזרחים. אני הרגשתי כמו פליטה באוגנדה, כי פה כולם מזכירים לי שאני סודנית. הגעתי לכאן במהלך המלחמה. בישראל לא הרגשתי פליטה, כי הרגשתי שאנשים מקבלים אותך כמו שאתה.